

Arrest

nr. 91 252 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt aangevuld met bijkomende stukken op 15 december 2009.

Op 29 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep tot

nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 81 431 op 21 mei 2012 de beslissing vernietigde.

Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 juli 2012.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2009 werd ingediend en op datum van 15.12.2009 door:

B., T. (R.R.: ...)

nationaliteit: Turkije

geboren te Yunak op (...)1988

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verwijst naar haar integratie sinds haar aankomst in België op 12.05.2005, namelijk naar het feit dat zij hier een aantal maanden gewerkt heeft, dat zij een arbeidscontract van 08.12.2009 voorlegt, dat zij belastingen heeft betaald, dat zij volgens de getuigenverklaringen Nederlands kent en dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd. Echter is deze integratie gebaseerd op een verblijfsrecht verkregen op basis van haar gezinshereniging met haar in België gevestigde vader, M. B.. Het verblijfsrecht van haar vader werd echter ingetrokken op 16.07.2009, omdat zijn huwelijk met een Belgische onderdane op basis waarvan hij dit verblijfsrecht heeft verkregen, nietig werd verklaard. (Arrest Hof van Beroep te Gent van 15.01.2009, referentie 2007/AR/2264). Door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle eruit voortgevloeide rechten komen te vervallen, ook het recht op gezinshereniging. Gezien de integratie van betrokkene gelinkt is aan een frauduleus verkregen verblijfsrecht en gezien het principe 'fraus omnia corrumpit' kan haar geen gunstige regeling worden toegestaan.

Het verkrijgen van verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. (RW arrest nr. 51.190 d.d. 17.11.2010)

Wat betreft de opmerking dat betrokkene zo'n 50 familieleden heeft die in België wonen, verzuimt betrokkene het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont zij evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn. Betrokkene legt een lijstje voor met een aantal namen van personen en de vermelding van de verwantschap, echter beschikt dergelijk document niet over de nodige bewijskracht om de verwantschap aan te tonen.

Wat betreft het feit dat haar ouders en minderjarige broers ook in België verblijven en zij met hen samenwoont, dient te worden opgemerkt dat zij niet over verblijfsrecht in België beschikken en dat dit gegeven dus niet kan weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de *“nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”*, van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.1

Op 10 november 2009 werd door verzoekster een verzoek overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" de burgemeester van Lokeren overgemaakt.

Deze aanvraag werd geactualiseerd op 15 december 2009 en op 6 januari 2011 aangevuld.

Op 2 juli 2012 werd verzoekster een beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie dd. 20 juni 2012, waarin de aanvraag van verzoekster dd. 12.11.2009 om machtiging tot verblijf overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond wordt verklaard, betekend.

1.2

Dat evenwel verweerder nalaat verzoeksters aanvraag te toetsen aan de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Dat de aanvrager van een verzoek conform het art. 9bis de gerechtvaardigde verwachting heeft dat zijn dossier wordt behandeld op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten verzoeksters aanvraag dd. 10.11.2009 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" te toetsen aan de op het ogenblik van de aanvraag in voege zijnde "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

1.3

Dat de Raad van State op 9 december 2009 de regularisatie instructie van 19 juli 2009 vernietigde.

Dat de toen bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk heeft medegedeeld dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden en dat de termijn van 15/9 tot 15/12/2009 voor aanvragen voor het criterium "duurzame lokale verankering" blijft gelden. Deze uitspraak werd bevestigd door verweerder.

Dat de Raad van State in zijn arrest dd. 5.10.2011 enkel heeft geoordeeld dat verweerder dient rekening te houden met alle neergelegde stukken en zich niet enkel mag beperken tot het nagaan of voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarden opgenomen in de vernietigde instructie.

Zowel Kabinet De Block als de directie van DVZ lieten weten aan Kruispunt M-I dat de criteria van de "Instructie" nog steeds gelden voor wie eraan voldoet" (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012)1 :

"2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis VW. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

• Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

• Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Het Kruispunt M-I volgt de regularisatiepraktijk van nabij op. Vragen of meldingen over individuele dossiers kunnen terecht bij onze juridische helpdesk.

»Meer info: laatste nieuws uit opvolgingscomité regularisatie (21/12/2011)

Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw"

1.4

Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoeksters aanvraag dd. 10 november 2009 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan het door verzoekster ingeroepen criteria van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat immers verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing dd. 20.06.2012 verzoeksters aanvraag dd. 10 november 2009 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" heeft getoetst aan de criteria 2.8.A en 2.8.B van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 (ononderbroken verblijf van 5 jaar, duurzame lokale verankering in België en arbeidscontract).

Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet".

1.5

Dat de ongegrondheidsbeslissing dd. 20.06.2012 derhalve schending inhoudt van het art. 9bis Vw., van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat er sprake is van schending van het gelijkheidsbeginsel nu de aanvragen, welke onmiddellijk door verweerder werden behandeld wel aan nog de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" werden getoetst, terwijl verzoeksters aanvraag pas in mei 2012 werd behandeld en door verweerder niet meer wordt getoetst aan de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

Dat er sprake is van een ongelijke behandeling. Aanvragen, welke door verweerder eerst werden behandeld, werden door verweerder getoetst aan de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009". Bij aanvragen die pas twee jaar later werden behandeld (zoals bij verzoekster), gebeurde dit dan niet meer.

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vwo hebben ingediend vóór 5 oktober 2011 (datum van het arrest van de Raad van State nr. 215.571 waarin gesteld wordt dat de regularisatie-criteria geen bindende voorwaarden zijn) verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt: vóór of na 5 oktober 2011.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vwo aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' voldeden om geregulariseerd te worden, doch na het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011 niet meer, louter omwille van het gevelde arrest waarin gesteld wordt dat de voornoemde regularisatie-criteria geen bindende voorwaarden zijn.

Dat de termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing neemt, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast wordt op deze aanvragen. Dat de beslissingstermijn kan beïnvloed worden door elementen die strikt genomen niets met het dossier te maken hebben zoals een aantal omstandigheden en factoren binnen de administratie (ziekte of afwezigheid van de dossierbehandelaar, vergissingen, achterstand, ...).

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium maar is het resultaat van toeval. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

1.6

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Immers thans stelt verweerder dat de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zouden zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoekster zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hierop in te gaan en laat na te motiveren of verzoekster al dan niet onder deze instructie valt terwijl verweerder wel laten weten heeft dat hij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij verzoekster als hij onder de voorwaarden valt hij er op zou mogen vertrouwen geregulariseerd te worden.

Verzoekster meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Immers er is geen ekele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularistieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de "Instructie" en andere regularistieaanvragers niet hoewel de "Instructie" na de vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder werd toegepast in de praktijk."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekster aanbrengt om geregulariseerd te worden, niet worden aanvaard.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekster betoogt dat verweerder heeft nagelaten haar aanvraag te toetsen aan de “*nieuwe instructie*” van 19 juli 2009. Zij stelt als aanvrager van een verzoek *conform* artikel 9bis de gerechtvaardigde verwachting te hebben dat haar dossier wordt behandeld op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De staatssecretaris M. Wathet heeft publiekelijk medegedeeld de criteria van de instructie te blijven toepassen. Het kabinet De Block en de directie van Dienst Vreemdelingenzaken lieten aan Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het feit dat de instructie is vernietigd door de Raad van State doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van verweerder om zijn uitspraken te volgen. Het vertrouwensbeginsel pleit ervoor dat het door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet. Verzoekster meent dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel nu de aanvragen waarin werd beslist vóór 5 oktober 2011 werden getoetst aan de criteria van de instructie en de aanvragen waarin wordt beslist na 5 oktober 2011 niet meer worden getoetst aan de criteria. Het verschil in behandeling van de aanvragen berust niet op een objectief criterium maar is het resultaat van toeval, van de termijn waarbinnen werd beslist. Verzoekster meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Waar verzoekster dus meent dat de vernietigde instructie toch moet worden toegepast en dat het onrechtvaardig is dat dit niet is gebeurd, dient te worden herhaald dat deze instructie is vernietigd door de Raad van State en dat bijgevolg het motief van de bestreden beslissing dat deze criteria niet meer van toepassing zijn, feitelijk correct is en niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster meent dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden worden door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekster er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet zoals verzoekster meent op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Waar verzoekster het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of

te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster vermeldt dat *“een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend vóór 5 oktober 2011 (...) verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt”*. Verzoekster laat echter na om met concrete gegevens aan te tonen dat de situatie van deze personen identiek is als die van haar. Verzoekster brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Zelfs indien er vóór 5 oktober 2011 de administratieve praktijk bestond om de aanvragen aan de criteria van de instructie te toetsen, waardoor verzoekster meent dat zij ervan mocht uitgaan dat de criteria ook op haar aanvraag zou worden getoetst, dient de Raad vast te stellen dat deze praktijk *contra legem* was.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat de beginselen van behoorlijk bestuur hem hoe dan ook niet toelaten af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door het niet toepassen van de criteria van de instructie kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters verblijf sedert 2005 in België, haar tewerkstelling in België, naar neergelegde arbeidscontract, haar kennis van de Nederlandse taal, haar uitgebouwde vrienden-en kennissenkring, haar in België wonende familie, ...geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie.

Dat overeenkomstig het artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing3.

“Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende” 4.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht.

Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige motivering te geven waarom verzoeksters goede integratie en langdurig verblijf in de Belgische samenleving niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

Uit de door verzoekster voorgelegde stukken samen blijkt dat verzoekster sedert 2005 in België verblijft periode gedurende dewelke verzoekster zich in de Belgische samenleving integreerde, de Nederlandse taal aanleerde, een grote vrienden-en kennissenkring uitbouwde, ... welke elementen niet anders dan kunnen leiden tot een regularisatie van zijn verblijf.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat, zoals de Raad voor Vreemdelingen betwistingen in zijn beschikking dd. 21.05.2012 reeds stelde (cf. stuk 2), verweerder opnieuw nalaat gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt.

Dat de verwijzing naar het feit dat het verblijfsrecht van haar vader werd ingetrokken geenszins als een afdoende motivering kan beschouwd worden nu zij, ondertussen meerderjarig geworden, alle inspanningen heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Dat immers door verzoekster zelf geen fraude werd gepleegd en dus geenszins door verweerder kan verwezen worden naar het principe "fraus omnia corrumpit". ,

2.2

Dat aan verzoekster, na jaren gedogen verblijf in België, door verweerder een ongegrondheidsbeslissing wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat verzoekster op 10 november 2009 een aanvraag overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" heeft ingediend en er pas een definitieve beslissing inzake werd genomen in mei 2012.

Dat verweerder dus meer dan 2 jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande haar verzoek tot machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoeksters aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd.

Dat door een dergelijk dralen verzoekster zich intussen tijd verder in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling waar verweerder niet aan voorbij kan, gelet op de voorgelegde stukken.

Verzoekster had er wel degelijk belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat zij verder hoop koesterde om haar verblijf geregulariseerd te zien.

De schending van de redelijke termijn leidde er dan ook toe dat verzoekster zich ondertussen verder in de samenleving integreerde, zodat bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁵.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster sinds 2002 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat haar aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoekster goed aanvaard is en uiterst werkwilgig is, kortom dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekster werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekster aanbrengt om geregulariseerd te worden, niet worden aanvaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Verzoekster kan evenmin voorhouden dat de motivering stereotiep of gestandaardiseerd is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is

gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt over verzoeksters langdurig verblijf in België en haar “goede integratie” het volgende overwogen:

“Betrokkene verwijst naar haar integratie sinds haar aankomst in België op 12.05.2005, namelijk naar het feit dat zij hier een aantal maanden gewerkt heeft, dat zij een arbeidscontract van 08.12.2009 voorlegt, dat zij belastingen heeft betaald, dat zij volgens de getuigenverklaringen Nederlands kent en dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd. Echter is deze integratie gebaseerd op een verblijfsrecht verkregen op basis van haar gezinshereniging met haar in België gevestigde vader, M. B.. Het verblijfsrecht van haar vader werd echter ingetrokken op 16.07.2009, omdat zijn huwelijk met een Belgische onderdane op basis waarvan hij dit verblijfsrecht heeft verkregen, nietig werd verklaard. (Arrest Hof van Beroep te Gent van 15.01.2009, referentie 2007/AR/2264). Door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle eruit voortgevloeide rechten komen te vervallen, ook het recht op gezinshereniging. Gezien de integratie van betrokkene gelinkt is aan een frauduleus verkregen verblijfsrecht en gezien het principe 'fraus omnia corrumpit' kan haar geen gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. (RW arrest nr. 51.190 d.d. 17.11.2010)”

Waar verzoekster meent dat zij op basis van humanitaire gronden in aanmerking komt voor een recht op regularisatie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Vervolgens wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet wordt overwogen, zoals verzoekster meent, dat zij fraude heeft gepleegd maar wordt er op gewezen dat haar integratie is gegroeid naar aanleiding van een verblijfsrecht die zij had verkregen op grond van gezinshereniging met haar in België gevestigde vader. Het verblijfsrecht van haar vader werd ingetrokken op 16 juli 2009 omdat zijn huwelijk met een Belgische onderdaan werd nietig verklaard door het hof van beroep te Gent. Ten gevolge van de nietigverklaring van dit huwelijk komen ook alle eruit voortgevloeide rechten te vervallen, zoals verzoeksters recht op gezinshereniging. Verzoeksters integratie is aldus gelinkt aan een verblijfsrecht die zij verkreeg op grond van de gezinshereniging met haar vader wiens vestiging frauduleus was verkregen. Verweerder oordeelt dat omwille van het principe *fraus omnia corrumpit* aan het langdurig verblijf en de integratie geen gunstig gevolg kan worden gegeven door haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoeksters langdurig verblijf en integratie werden dus wel degelijk onderzocht, maar de gemachtigde van de staatssecretaris heeft hieraan niet de conclusie verbonden dat verzoekster in aanmerking komt voor regularisatie. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Waar verzoekster stelt dat deze integratie elementen “*niets anders dan kunnen leiden tot een regularisatie van zijn verblijf*”, geeft zij aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder niet volstaat om de motieven te weerleggen. Het feit dat verzoekster “*ondertussen meerderjarig*” is geworden, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling van verweerder dat haar langdurig verblijf en integratie het gevolg zijn van een verblijfsrecht die zij heeft verkregen op basis van de gezinshereniging met haar vader wiens verblijfsrecht is ingetrokken op 16 juli 2009 omdat zijn huwelijk is nietig verklaard. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekster betoogt verder dat de redelijke termijn voor de behandeling van haar aanvraag niet is gerespecteerd nu zij meer dan twee jaar heeft gewacht op een beslissing. Hierdoor heeft zij zich ondertussen verder geïntegreerd in de samenleving.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat hij reeds een beslissing had genomen op 29 maart 2011 betreffende haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 10 november 2009. Bij arrest nr. 84 431 van 21 mei 2012 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing waardoor verweerder een nieuwe beslissing heeft genomen op 20 juni 2012.

De Raad stelt vast dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn bovendien niet tot gevolg kan hebben dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd, nu artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekster (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Verzoekster kan geen voordeel halen uit dit onderdeel van het middel zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op bovenstaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN